

Lisa Reganová

TEMNÝ ÚKRYT

JAK VYSOKOU CENU ZA DOPADENÍ MONSTRA
MUSÍ JOSIE QUINNOVÁ ZAPLATIT?

Lisa Reganová

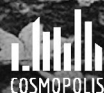
TEMNÝ ÚKRYT

Lisa Reganová

TEMNÝ ÚKRYT

JAK VYSOKOU CENU ZA DOPADENÍ MONSTRA
MUSÍ JOSIE QUINNOVÁ ZAPLATIT?

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy **bude trestně stíháno.***

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

HUSH LITTLE GIRL

Copyright © Lisa Regan, 2021

Translation © Kateřina Elisová, 2025

© Grada Publishing, a. s., 2025

Z anglického originálu *Hush Little Girl*, vydaného nakladatelstvím Bookouture

v roce 2021, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Ondřej Mikulecký

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2025

jako svou 10 331. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-8320-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-8319-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-3742-8 (print)

S laskavou vzpomínkou na doktora Chrise Justofina,
který mi zachránil život, a doktorce Katherine Dahlsgaardové,
která zachránila život někomu, koho miluji.

PROLOG

Josie ani Noah se nestačili připravit na náraz. Jelen vystřelil zpoza stromů po jejich levici jako rozmazaná vybledlá hnědá šmouha a jeho tělo se střetlo s přední částí Noahova nového chevroletu v dokonale nedokonalém načasování. Kapota vozu se prohnula dovnitř jako hliníková plechovka od limonády. Noah nestačil zabrzdít a obě jejich těla se vymrštila vpřed. Bezpečnostní pás se Josii na těle napjal, hlavou prudce šklubla dopředu a dozadu a byla dezorientovaná. Zamrkala ve snaze se zasoustředit a jasně myslet. Když se podívala před sebe, viděla pramínky kouře stoupající z pomáčkané kapoty. Noahův hlas k ní přicházel z místa řidiče: „Josie? Jsi v pořádku? Josie?“

Otočila k němu hlavu a sykla bolestí, která jí vystřelila ze zátylku dolů po krku. Noahovi tekla krev z malé ranky na čele. Natáhla k němu ruku. „Krvácíš.“

Otřel si hlavu rukávem bundy. „Jsem v pohodě. Co ty?“

Josie se začala vzpamatovávat a uvědomovat si stav svého těla. Kromě krku se cítila v pořádku. „Vylezu ven.“

Rozepnula si bezpečnostní pás a pokusila se otevřít dveře, ale zasekly se.

„Rám se ohnul. Budeš muset vystoupit na mojí straně,“ řekl Noah.

Odpoutal se, vystoupil a natáhl ruku dovnitř, aby pomohl Josii. Byl konec ledna a počasí bylo už několik dní příšerné. Těžké šedé mraky visely nízko nad Dentonem a občas je poctily popraškem sněhu. Josie zůstala stát na krajnici, přitáhla si kabát těsněji k tělu a podívala se na obě strany klikaté horské silnice. Viděla jen stromy a stuhu asfaltu, která se táhla do dálky celé kilometry oběma směry.

„Jsme přinejmenším pět kilometrů od Harperova vrchu,“ poznamenal Noah.

„Spíš osm.“ Josie ukázala směrem, kam měli namířeno – zpátky do města. „Do města to jsou víc než tři kilometry.“

Denton ležel v údolí ve střední Pensylvánii podél břehů řeky Susquehanna. Většina z jeho třiceti tisíc obyvatel žila v centrální části města, kde byly čtvrti seskupené těsně vedle sebe. Celkově se však město rozkládalo na pětadesáti kilometrech čtverečních a zahrnovalo i venkovské oblasti v okolí. Osamělé, klikaté silnice, jako byla ta, na které právě stáli, se vinuly ven z města všemi směry a mířily do hor.

Josie s Noahem přešli k přední části auta, kde ležel na boku jelen a nehýbal se. Nebylo na něm vidět žádné zranění, ale Josie věděla, že náraz pravděpodobně stačil k jeho usmrcení. Udělala ještě několik kroků blíž a zaznamenala, že zvíře nemá parohy a břicho má vyboulené. „Dobrý bože, doufám, že to není březí laň.“

Noah se k ní přiblížil zezadu a položil jí ruku na rameno. „Nechoď moc blízko. Jestli je ještě naživu a vyskočí, mohla by ti ublížit.“

Josie se ani nepohnula. Místo toho se dívala na laň a žaludek se jí svíral smutkem. Rozdmýčával staré pocity, které by bylo nejlepší nechat spát.

„Josie, byla to nehoda.“

„Já vím.“ Rozhodně to nebylo poprvé, kdy jeden z nich srazil na silnici zvěř. Ve střední Pensylvánii se podobné nehody stávaly běžně. Nevěděla jistě, proč ji zrovna tahle tolik trápí.

„Myslíš si, že je to znamení, že máme smůlu?“ vyhrkla, když se z oblohy začal snášet ledový déšť.

„Jak to myslíš?“

Otočila se k němu. Podél rány na Noahově čele se do širokého pramínku sbíhala krev a stékala k pravému oku. Znovu si ji otřel rukávem.

Josie vylovila z kapsy džín zmuchlaný papírový kapesník. Volnou ruku mu položila na zátylek a prsty mu vklouzla do hustých hnědých vlasů. Druhou rukou mu přitiskla kapesník na čelo a tlačila na něj. Vydechl obláček vzduchu, který se v chladu zviditelnil. „Právě dokončujeme plánování naší svatby, vracíme se domů a srazíme jelena. Možná laň, která čeká kolouška.“

Noah jí položil ruce na ramena a usmál se na ni. „Měli jsme už tolik smůly, kolik dva lidi jen můžou pobrat, nemyslíš?“

Josie zvedla kapesník a s úlevou zaznamenala, že se krvácení zastavilo. Spustila paže a podívala se mu do oříškových očí. Znali se přes sedm let, chodili spolu tři roky, a za tu dobu oba mnohokrát zažili peklo. Možná měl pravdu.

Vzal si od ní kapesník a dal jí pusu na čelo. „Nic v tom nehledej. Při tom, kolikrát jsme jeli na Harperův vrch a zase zpátky během posledních tří měsíců, by bylo *divné*, kdybychom nějaké zvíře nesrazili.“ Znovu se zadíval na prázdnou silnici v obou směrech. „Cestou z Harperova vrchu jsem neviděl žádný dům, podnik nebo něco podobného. Nikoho, koho bychom mohli požádat o pomoc.“

Josie vytáhla z kapsy mobilní telefon, aby zkusila zavolat někomu z týmu. Oba pracovali na policejním oddělení v Dentonu, Noah jako poručík a Josie na pozici detektiva. Věděla, že další dva detektivové z oddělení – Gretchen Palmerová a Finn Mettner by jim ve vteřině vyrazili na pomoc. „Nemám tady signál. Ukaž mi mobil.“

Noah jí podal telefon. „Zkus zapnout data.“

Josie se pokusila aktivovat data na obou mobilech, ale neúspěšně. Žádný internet, žádný signál. Přecházela po silnici, držela telefony ve vzduchu, snažila se chytit signál, ale nic se nedělo. Nacházeli se v mrtvé zóně.

Noah natáhl ruku pro mobil a Josie mu ho vrátila. „Zůstaň u auta. Já půjdu pěšky směrem k městu a dál se budu snažit chytit signál. Pokud se mi to podaří, zavolám Gretchen nebo Mettnerovi. Když ne, zastavím u prvního domu, který uvidím, a požádám, jestli můžu použít jejich pevnou linku.“

„Půjdu s tebou,“ navrhla Josie.

„Je zima. Začíná padat déšť se sněhem. Zůstaň v autě, kde budeš v suchu a trochu v teple. Tři kilometry urazím za chvíli.“

Pod kabátem se zachvěla. Ledový déšť byl stále vydatnější. Každá kapka, která se jí rozstříkla do černých vlasů, jí přilepila další prameny k hlavě. Podívala se na auto a zatoužila se vrátit dovnitř. „Máš závrat? Motá se ti hlava?“ zeptala se Josie.

Noah se tiše zasmál. „Nemám otřes mozku, jestli ti zrovna tohle dělá starosti. Nastup si do auta. Pospíším si.“

Josie ho políbila a pak si vlezla na sedadlo řidiče. V autě nebylo o moc tepleji, když teď motor neběžel – a bylo na odpis –, ale bylo v něm krásně sucho. Sledovala Noaha, jak běží po silnici, dokud ho

zmrzlý déšť bubnující na okno neproměnil v rozmazanou tmavou skvrnu. A pak zmizel.

Znovu se snažila zprovoznit svůj mobil, ale neúspěšně. Po několika minutách, co Noah zmizel z obzoru, uslyšela zvuk, při kterém se jí zachvěly vnitřnosti. Vylezla z auta a vrátila se k lani. Ta zvedla hlavu ze země a vydávala vysoké kvičivé sténání, které Josii proniklo až do morku kostí.

Agónie.

„Do prdele.“ Josie se rozhlédla kolem sebe. Všechno v ní chtělo reagovat na zvuk zvířecí bolesti nějakou akcí. Kdyby se jednalo o člověka, klečela by na zemi a poskytovala pomoc nebo alespoň útěchu, což v tomto případě nebylo možné. Nezbyvalo než stát a poslouchat poslední zvuky ubohé laně. Obě byly bezmocné – zvíře i žena. Josie ten pocit nenáviděla víc než jakýkoli jiný na světě.

Než zaregistrovala zvuk vozidla, které se blížilo za ní, sotva už dokázala polknout přes knedlík v krku. Otočila se a uviděla starý bílý pick-up, který zastavil za Noahovým autem. Motor běžel hlasitě na volnoběh. V zadní části uvnitř kabiny nákladáku zaznamenala brokovnici připevněnou ve stojanu na zbraně. Řidička zapnula nouzové blinkry a vyskočila, zbraň nechala v kabině. K Josii mířila žena něco po padesátce, vyšší a s oblými křivkami. Na sobě měla vybledlé džíny, těžké boty a silný kabát do deště. Dlouhé kudrnaté hnědé vlasy jí prokvétaly šedinami. „Jste v pořádku, slečno?“ zeptala se zamračeně.

Josie ukázala na laň a vysvětlila, co se stalo.

Žena natáhla ruku a Josie jí podala tu svou. „Lorelei Mitchellová.“

„Josie Quinnová.“

Josie čekala na záblesk poznání. V Dentonu patřila mezi docela slavné, protože vyřešila několik případů tak šokujících, že je převzalo celostátní zpravodajství. A její sestra-dvojče byla slavná novinářka. Ale Lorelei Mitchellová řekla jen: „Jak je to dlouho, co váš snoubenec odešel?“

Josie vytáhla telefon, aby se podívala na hodiny, ale uvědomila si, že vlastně neví. Laň ji natolik rozrušila, že nesledovala, jak dlouho byl Noah pryč. Měla dojem, jako by na silnici stála sama s tím kvílejícím zvířetem už celé hodiny, ale nejspíš neuběhlo ani pět minut. „Nejsem si jistá. Možná deset, patnáct minut?“

Lorelei ukázala na svoji dodávku. „Naskočte. Bydlím necelý kilometr odsud. A věřte tomu nebo ne, doma mám signál. A taky pevnou linku, ze které si můžete zavolat o pomoc.“

„Neviděli jsme žádné domy,“ podotkla Josie.

Lorelei se usmála. „Já vím. Příjezdová cesta je skrytá. Mám ráda svoje soukromí.“

„Děkuju. Ale jestli to nevadí, tak bych radši počkala na svého snoubence.“

„Obvykle ženám nedoporučuju, aby nasedly do auta k cizím lidem, ale slibuji, že se mnou budete v bezpečí,“ dodala Lorelei.

Josie se nuceně zasmála. „Vážím si toho, ale můžu počkat.“

Lorelei mlčela dost dlouho na to, aby Josiiny uši naplnil pláč laně. Žena přešla ke svému pick-upu a Josiinu pozornost znovu upoutala zbraň, i když nevěděla proč. Ale Lorelei se na brokovnici ani nepodívala. Místo toho se vrátila s fotografií v ruce: skutečnou fotografií na lesklém papíře. Podala ji Josii. „To jsou moje holky. Je jim osm a dvanáct. Čekají na mě doma. Jsme tam jen my, proto to soukromí.“

Musím jim zajistit bezpečí. Pojeďte se mnou. Můžete se s nimi setkat, zavolat si a počkat v teplém a suchém domě, než přijde pomoc. Dokonce vám dám i najíst.“

Naříkání laně se trochu zmírnilo, ale stále bylo hlasité a pronikavé. Josie odtrhla pohled od zmučených očí, chtěla vidět cokoli jiného než umírající zvíře. Zadívala se na fotografii. Obě dívky měly hnědé vlasy po ramena, mladší rovné, ale starší kudrnaté jako Lorelei. „Mladší je Emily, starší se jmenuje Holly.“

Na fotce Holly držela jednou rukou Emily ochranný kolem ramen. Emily se zubila, Holly měla rty sevřené, ale její úsměv působil neméně nakažlivě. Oblékly si stejná trička s kresbou lenochoda, pod kterým stálo: *Moje spřízněné zvíře*. Josie se zasmála.

„Roztomilé, že?“ Lorelei se usmála.

Josie se chystala fotografii vrátit, když si všimla Hollyiných řas. Byly úplně bílé.

Lorelei přistoupila o krok blíž a ukázala na Hollyin obličej. „Díváte se jí na řasy, vidíte? To je v pořádku. Každý si toho všimne. Má poliózu.“

Josie přes nárek laně sotva slyšela. Podívala se na Lorelei. „Prosím?“

„Polióza. Jedná se o genetickou záležitost. Neškodnou. Jde jen o nepřítomnost melaninu ve vlasech nebo řasách. Ona to nesnáší, ale já si myslím, že vypadá nádherně.“

Josie jí podala fotku. „Omlouvám se. Nemůžu... nemůžu se soustředit. Ano, pojďme k vám domů.“

„Nastupte si,“ vyzvala ji Lorelei.

Josie vlezla do dodávky a připoutala se. Lorelei nastoupila a uprostřed silnice třikrát popojela, aby se otočila do protisměru. Stále

slyšely trpící zvíře, a než se Lorelei znovu rozjela, ještě přerádila do parkovacího módu. „Vydržte chvíli.“

Otočila se a zašátrala v prostoru zadních sedadel. Než se Josie stačila na cokoli zeptat, byla venku z auta s brokovnicí v ruce. Josie se na sedadle obrátila a všimla si dvou krabiček s municí na podlaze vzadu. Jedno balení bylo otevřené a chyběla jedna nábojnice. Prsty udeřila do tlačítka na bezpečnostním pásu, aby ho uvolnila a mohla vystoupit a jít za Lorelei.

Ozval se výstřel, který se rozlehl všude kolem nich. Kvílení ustalo, ale Josie seděla na sedadle naprosto zkamenělá. O několik vteřin později Lorelei znovu nastoupila, připevnila brokovnici do nosiče za jejich hlavami a nabídla Josii úsměv. „Až dorazíme ke mně domů, zavolám komisi pro ochranu zvěře.“

„Vy jste ji zastřelila.“

„Trpěla a nikdo by ji nezachránil. Nikdo ji *nemohl* zachránit.“

Josie na ni zírala s otevřenou pusou.

Lorelei zařadila rychlost a vyjela. „Víte, nemůžete tomu zabránit.“

„Utrpení?“ zeptala se Josie.

Lorelei se zasmála. „No, to taky, ano, ale myslela jsem smrt. Smrt nezastavíte.“

KAPITOLA 1

O TŘI MĚSÍCE POZDĚJI

Josie se na sebe dívala do velkého, volně stojícího zrcadla a stěží poznávala tu ženu, která jí pohled opětovala. Zvolila si jednoduché svatební šaty bez ramínek a s dlouhou krajkovou vlečkou, kterou si mohla přehodit a zachytit u pasu. Její matka Shannon říkala, že šaty vypadají, jako by je nosila řecká bohyně. Josii se líbila jejich jednoduchost a elegance stejně jako volnost pohybu, kterou jí umožňovaly. Jako detektiv policejního oddělení města Denton v Pensylvánii byla zvyklá nosit khaki kalhoty a polokošile. Zdálo se, že práce nikdy nekončí, a šaty si jen málokdy oblékla na jinou příležitost než na pohřeb. Vytlačila tu myšlenku z hlavy a rukama si přejela po bocích. Tohle byl šťastný den.

Otáčela hlavou ze strany na stranu. Její dvojče, Trinity Payneová, slavná novinářka, která žila v New Yorku, s sebou přivezla do Dentonu vizážistku i kadeřnici, aby upravily Josii i její družičky, tedy Trinity, Josiinu přítelkyni Misty Derossiovou a přítelkyni a kolegyni detektiva Gretchen Palmerovou. Vizážistka a kadeřnice odvedly pozoruhodnou práci. Josie měla černé vlasy vyčesané a stočené do drdolu, její pleť zářila, a dokonce i tenká jizva, která se jí táhla po pravé straně obličeje od ucha pod bradu, byla téměř neviditelná.

Fotograf, kterého rovněž vybrala Trinity, poletoval kolem ní a fotil ji ze všech úhlů.

Něčí ruka jí stiskla rameno a v zrcadle za ní se objevila Trinitina tvář. „Vypadáš úžasně. Noah se zblázní, až tě uvidí, jak jdeš uličkou.“

„Vypadám jako ty každý běžný den,“ poznamenala Josie.

Trinity se zasmála a mávla odmítavě rukou. „Ale prosím tě.“

Fotograf pořídil několik snímků obou společně. Trinity spadaly černé vlasy na ramena. Kobaltově modré šaty pro družičku, které Josie zvolila, krásně kontrastovaly s její porcelánovou pletí. A make-up měla jako vždy dokonalý.

Z rohu apartmá, kde seděla u malého kulatého stolku, se zasmála Josiina babička Lisette Matsonová. „Představ si, Josie, s trochou make-upu bys mohla každý den vypadat jako filmová hvězda.“

Trinity se zasmála a natáhla ruku, aby Josii upravila pramen vlasů. „Nejsem filmová hvězda. Jsem novinářka.“

„Která bude mít svůj vlastní pořad na celostátní televizní stanici,“ podotkla Lisette. „Moc ti to přeju, drahoušku.“

Josie se otočila a zvedla na Lisette obočí. „Já si dělám make-up. Jenom ne... tak krycí a výrazný.“

Na druhé straně místnosti stály vedle sebe dvě těžké dřevěné židle se sametovými polštáři určené pro Misty a Gretchen, zatímco na nich kadeřnice a vizážistka pracovaly. Misty držela obličej otočený vzhůru a vizážistka jí podél čelisti roztírala podkladovou bázi. „Pořád jí nabízím, že ji můžu nalíčit, ale vždycky odmítne,“ poznamenala.

„Tolik make-upu do práce rozhodně nepotřebuju.“

Gretchen se vedle Misty zamračila, když jí kadeřnice prsty zajela do hnědých vlasů prokvetlých šedinami, krátkých a rozježených, aby do nich zapracovala pěnu. „To je pravda,“ souhlasila.

„Musím si sednout.“ Josie přešla ke stolku a opatrně se posadila naproti Lisette. Natáhla se k míse s čerstvým ovocem, kterou od hotelu dostaly jako pozornost, ale Trinity k ní přiskočila a plácla ji přes ruku. „Ne. V těch šatech žádné jídlo. Až po obřadu.“

„To si ze mě děláš srandu.“

Trinity ji sjela nemilosrdným pohledem. „Víš dobře, že ne.“

Těžké dveře apartmá se otevřely a jejich matka Shannon vešla dovnitř. Rozzářeně se na Josii zadívala. Přistoupila k ní a zkoumavě si ji prohlížela se zjevnou hrdostí a úžasem, zatímco fotograf pořizoval další snímky. „No tedy! Vypadáš naprosto úžasně.“ Rozevřela pěst, ve které měla schovaný zmačkaný kapesník, který si přitiskla na oči.

„Mami, zničíš si make-up,“ postěžovala si Trinity.

„Nemůžu si pomoci. Kromě toho, jestli si myslíš, že já jsem hrozná, tak počkej, až uvidíš svého otce. Je úplně mimo.“ Položila druhou ruku Josii na rameno. „Třicet let jsme si mysleli, že tenhle den nikdy nenastane. Že nám zůstane navždy odepřený.“

Josie ji poklepala po ruce. „Já vím.“

„Sakra,“ utrousila Trinity. „Řekla jsem, že nikdo nebude brečet! Žádné slzy na téhle svatbě.“

Josie se zasmála a podívala se na Lisette, které se zaleskly modré oči. Josie se narodila Shannon a Christianovi Payneovým. Když jí a její sestře byly pouhé tři týdny, bývalá uklízečka Lila Jensenová zapálila dům Payneových s dětmi uvnitř. Jejich chůvě se podařilo

Trinity zachránit, ale Josii Lila ukradla a dlouhá léta ji vydávala za své vlastní dítě. Místní úřady i Payneovi věřili, že Josie zahynula při požáru, ale Lila ji odvezla dvě hodiny cesty do Dentonu. Tam podlá únoskyně namluvila Lisettinu synovi Elimu Matsonovi, že Josie je jeho dcera. Neměl důvod Lile nevěřit a vychovával dítě jako vlastní až do své smrti, kdy bylo Josii pouhých šest let. Josie žila v hrůze a Lila jí způsobovala jedno trauma za druhým, dokud ji Lisette v jejích čtrnácti letech nedostala do péče. Pak až do doby před třemi lety, kdy pravda konečně vyšla najevo a Josie se znovu setkala s Payneovými, měly Josie a Lisette jen jedna druhou.

Josie si hned po vysoké vzala svoji lásku ze střední školy Raye Quinna, ale svatba byla malá a s omezeným počtem svatebních hostů. Jediní rodinní příslušníci, kteří se jí zúčastnili, byly Lisette a Rayova matka. Nikdo neodvedl Josii k oltáři k Rayovi, což jí tehdy vyhovovalo. Její život do té doby neprobíhal normálně a musela snášet všechny těžkosti z velké části také sama. Dávalo jí smysl, že má jít uličkou za svým ženichem sama. Teď existoval v jejím životě biologický otec. Během let si vytvořili pouto a Josie byla nadšená, že ji může k oltáři doprovodit.

„Jak to vypadá na straně ženicha?“ zeptala se Misty, než se kdokoli z nich stačil rozplynout v slzách štěstí.

Shannon zamávala kapesníkem ve vzduchu. „Propuklo tam šílenství. Jen Noah je zcela připravený. A Harris honí psa po apartmá.“

„Sakra,“ Misty odstrčila vizážistku, „zajdu tam a řeknu mu, ať se uklidní.“

„Půjdu s vámi,“ řekl fotograf a následoval Misty ven z nevěstina apartmá.

Harris byl Mistyin čtyřletý syn. Poté, co se Josie a Ray rozešli, se Ray do Misty zamiloval, ale zemřel dřív, než se jim syn narodil. Po Rayově smrti se Josie a Misty kupodivu velmi spřátelily. Harris spolu s bostonským teriérem Troutem, který patřil Josii a Noahovi, měli za úkol přinést snubní prstýnky.

„Nechápu, proč jste vy dva trvali na tom, aby se pes účastnil obřadu,“ poznamenala Trinity. Ne poprvé.

„Trinity, opravdu. Je to Josiina svatba. Může si dělat, co chce... a měla by,“ napomenula ji Shannon.

Trinity si založila ruce na prsou. „No, coby její neoficiální svatební koordinátorka jsem důrazně protestovala proti přítomnosti toho psa během obřadu.“

Josie se zasmála. „Neoficiální? Vážně? Na jedné ruce bych spočítala, kolik rozhodnutí o téhle svatbě jsem udělala já,“ otočila se na Shannon a Lisette. „Dokonce objednala i kapel!“

„Je to Walton-Marquette Project z Chester County. Pamatuješ si je, že jo, mami?“ zeptala se Trinity.

Shannon přikývla. „Viděli jsme je na zimním hudebním festivalu. Jsou skvělí. Všichni z nich budou nadšení, Josie.“

Josie mávla rukou. „Já vím, že budou. Upřímně, Trin, jsem vděčná za všechnu tvoji pomoc. Ale o tom, že bude Trout na svatbě, nehodlám diskutovat. Bude to rozkošné a majitelé resortu, Celeste a Adam, souhlasili a nemají problém ani s tím, aby tady Trout zůstal celý víkend.“

„Nedokážu si představit lepší místo pro svatbu, Josie. Je to tady úžasné,“ vydechla Lisette.

Josie se postavila a přešla k velkým oknům s výhledem na severovýchodní okraj areálu Harperova vrchu. Pozemek byl prázdný až na dva muže, kteří kráčeli po rozlehlém trávníku. Jeden z nich měl na sobě bordó polokošili a nažehlené khaki kalhoty, uniformu zaměstnanců hotelového resortu. Druhý muž si oblékl světlý oblek, ale Josie v něm poznala Toma Bootha, ředitele resortu. Když se s ním Josie setkala poprvé, myslela si, že je jen asistentem Celeste Harperové, protože ho obvykle zastihli po jejím boku s iPadem v ruce, když do něj ťukal poznámky, zatímco Celeste štekala pokyny. Když spěchal přes trávník, viděla, že má iPad zastrčený v podpaží.

Pozemek Harperova vrchu byl původně usedlostí, kterou na počátku 19. století obývala rodina Harperových. Zahrnoval stovky hektarů půdy rozkládajících se na vrcholcích dvou kopců. Původně zde stál starý kamenný dům, který nyní sloužil jako soukromý dům současných majitelů hotelového resortu, Celeste Harperové a jejího manžela Adama Longa. Na jednom z horských vrcholů stál také jednolodní bílý kostelík. Předkům sloužil jako školní budova a zároveň jako místo bohoslužeb. Nyní se v něm konaly svatební obřady.

Následující generace rodiny Harperových přistavěly další budovy. Nejprve Harperovi postavili velký penzion, který nyní sloužil jako vyhledávané místo pro svatební hosty, kteří se zde scházeli a připravovali se na obřad a hostinu. Byl pojmenován Griffin Hall po Celestině otci, Griffinu Harperovi. O několik let později nechali vedle penzionu postavit větší hotel a resort. Pozemky Harperova vrchu byly úchvatné díky svým pečlivě udržovaným zahradám s výhledem na hory. Josie si resort pro svoji svatbu vybrala na základě fotografií samotného místa. Srdce se jí rozbušilo při představě, že

už za pár hodin bude stát v maličkém kostelíku na jedné z vyhlídek a bude se dívat do oříškových očí svého ženicha Noaha.

Na chodbě bouchly dveře. O několik vteřin později do nevěstina apartmá vešla Misty s fotografem. „Vyřešeno. Nebylo to tak zlé,“ přinutila se Misty k úsměvu.

Pak se posadila zpátky do křesla a nechala vizážistku, aby dokončila práci. Gretchen vedle ní rukou naznačila kadeřnici, že potřebuje zkontrolovat upozornění na telefonu. „Nechcete udělat pár fotek s matkou a babičkou?“ navrhl fotograf.

„Jistě,“ přitakala Josie.

Lisette vstala, popadla chodítko a šourala se směrem k Josii. „Vyfotíme se před oknem?“ napadlo ji.

Fotograf se usmál. „Jistě, můžeme to zkusit.“

Gretchen se postavila. „Hned jsem zpátky.“

Josie slyšela, jak na druhé straně chodby bouchly dveře do ženichova apartmá ve chvíli, kdy Gretchen opustila místnost.

„Co se děje?“ nastražila se Josie.

„Prosím?“ nechápala Trinity.

„Něco se děje,“ trvala na svém Josie.

„Budeš se vdávat, drahoušku. To se děje,“ uklidňovala ji Lisette.

Všichni se rozesmáli. Kromě Misty. Josie se na ni upřeně zadívala. „Misty?“

Misty mlčela. Josie koutkem oka zahlédla nějaký pohyb venku, otočila se zpátky k oknu a sledovala, jak Gretchen a jejich kolega – a jeden z Noahových svědků – detektiv Finn Mettner kráčí přes pozemek a míří stejným směrem jako zaměstnanci. V duchu si vybavila mapu Harperova vrchu ve snaze zjistit, kam by moh-

li jít. Tím směrem se nacházel kostel, kde se měli brát. Celeste a Adam uspořádali předsvatební setkání v přízemí, kde se spolu hosté mohli pobavit před obřadem, dát si předkrm a pití. Do kostela je mělo dopravit auto z resortu zhruba půl hodiny před začátkem obřadu. Dávalo smysl, že by tam mohl mířit personál, aby otevřel kostel a vše připravil, ale proč šli stejnou cestou i Mettner s Gretchen? Z jejich chůze vyzařovala naléhavost, která v Josii vyvolávala pocit úzkosti.

„Nic se neděje, Josie,“ uklidňovala ji Shannon.

Josie ukázala z okna. „Kam všichni jdou? Právě jsem viděla Toma a dalšího zaměstnance, Gretchen a Metta...“ zmlkla, když se z podlaží budovy vynořil policejní náčelník a vydal se za oběma detektivy. „A náčelník Chitwood právě vyrazil stejným směrem. Ke kostelu.“

Trinity se dotkla Josiina loktu a snažila se jemně obrátit její pozornost zpět k fotografovi. „Nejspíš všechno připravují. Celeste mi řekla, že kostel je s výjimkou konání svateb zamčený.“

Josie se podívala do sestřiných výrazných modrých očí. „Nepotřebuješ dva detektivy a policejního náčelníka, aby připravili svatbu.“ Otočila se zpátky k Misty. „Co se děje?“

Všechny oči se upřely na Misty, která se zamračila. „Josie, se svatbou to nemá nic společného.“

Josie si oběma rukama chytla sukni, nemotorně přešla k Misty a podívala se jí do očí. „Řekni mi to.“

„Požádali mě, abych mlčela,“ zašeptala.

„Kdo?“

„Mett. Říkal, že ti nezkazíme tvůj den.“

„Misty.“

Misty se v koutcích očí zaleskly slzy. „Našli tělo,“ dostala ze sebe přidušeně.

Ostatní ženy za Josií zalapaly po dechu.

„Cože? Kde?“ vypravila ze sebe Shannon.

„Nevím,“ odpověděla Misty.

Josie zamířila ke dveřím, ale Trinity se rozběhla napříč místností a zastoupila jí cestu. „Josie, tohle je tvůj svatební den. Dneska nejsi detektiv, ale nevěsta. Vím, jak jsi oddaná svojí práci, ale máš právo vzít si volno, aby ses mohla věnovat osobnímu životu. Dneska se vdáváš za Noaha. To ber jako prioritu. Máš velmi schopné kolegy, kteří se postarají o cokoli, co se tam venku děje.“

Josie zírala na sestru a cítila, jak se nechává přesvědčit.

Shannon přistoupila k Josii a znovu se dotkla jejího ramene. „Misty říkala, že našli tělo. To neznamená, že se jedná o nějaký zločin. Mohlo jít o někoho, kdo utrpěl zdravotní příhodu – infarkt nebo něco podobného – a zemřel.“

„Dobře,“ přitakala Josie. „Máš pravdu.“ Usmála se. „Uděláme ty fotky.“

Jenže když se vracela k oknu, uviděla policistu Hummela v obleku, protože byl jedním z jejich svatebních hostů, jak rázným krokem míří za ostatními. Hummel vedl důkazní zásahový tým dentonského policejního oddělení. „Misty, řekli ti ještě něco o tom těle? Cokoli?“

Misty si dlouze povzdechla.

„Mlč,“ požádala ji Trinity.

„Tak jako tak se to dozví, ať už teď, nebo po svatbě.“

„Tak ať to zjistí až potom, Misty.“

„Já Josii nelžu,“ prohlásila Misty. „Mett mi to řekl na chodbě, než odešel. Bylo to dítě, Josie. Děvče.“

Josie měla pocit, jako by ji někdo praštil do žaludku. Jednu ruku si položila na břicho. „Co ještě? Co ještě ti Mett řekl?“

„Nic jiného. To je všechno.“

„Josie, já vím, že je to hrozné. Je to strašné, opravdu příšerné. Nikdo to neví líp než já, ale je to tvůj svatební den,“ zašeptala Lisette.

„Prosím,“ naléhala Shannon. „Dole máš přes padesát hostů. A Noaha. Milého, úžasného Noaha. Tohle je i jeho den.“

„Josie, nemusíš bojovat ve všech bitvách,“ dodala Lisette. „Ne každý případ je břemeno, které musíš nést.“

Josie věděla, že je to pravda.

Ale jde o dítě, říkal hlas v její hlavě.

Misty vstala a přešla k ní. „Mají pravdu, Josie. Já vím, že je těžké pokračovat a prožít šťastný den poté, co jsi slyšela o něčem tak strašném, ale musíš se o to pokusit. Zasloužíš si mít krásný svatební den. Ve vašem týmu jsou další lidi, kteří to zvládnou stejně dobře jako ty.“

Josie věděla, že i to je pravda. Její kolegové patřili mezi nejlepší v oboru. Samozřejmě že když se s Noahem berou, práce zbyde na Gretchen a Mettnera. Přešla ke komodě, na které ležela její kabelka s osobními věcmi. Vytáhla mobil. „Jenom zavolám Gretchen.“

„Josie!“ namítl Trinity, ale telefon už vyzváněl.

Gretchen hovor přijala při čtvrtém zazvonění. „Josie, možná se budu muset vzdát místa družičky.“

„Rozumím. Co máte?“

Přešly lehce do pracovního jazyka a Gretchen chrlila podrobnosti tónem, který používala u každého případu. „Mladá dívka,

dvanáct, možná třináct let, položená u paty schodiště do kostela, jako když spí. Žádné zjevné známky úrazu.“

„Takže nevíte, jestli se jedná o vraždu.“

Gretchen na vteřinu zaváhala. „Řekněme, že je to podezřelé.“

„Myslíš, že tu byla jako host?“

„Nejsem si jistá, ale bude snadné to zjistit. Pokud budou nějakí hosté hledat ztracenou dvanáctiletou nebo třináctiletou dívku s bílými řasami, budeme vědět, že hledají právě tohle děvče.“

Josie cítila, jak ji zaplavil chladný šok. „Co jsi to říkala?“

„Její řasy. Jsou bílé. To je ta nejpodivnější věc. Ale jedná se o poměrně výrazný rys, takže...“

Josie přestala poslouchat. Ruka, ve které držela telefon, jí klesla k boku. Mobil spadl na koberec.

Trinity přešla k Josii a zatahala ji za loket. „Tak pojď. Nech to na Gretchen. Víš, že je víc než kvalifikovaná.“

Josie v duchu slyšela hlas Lorelei Mitchellové. *Polióza. Jedná se o genetickou záležitost. Neškodnou. Jde jen o nepřítomnost melaninu ve vlasech nebo řasách. Ona to nesnáší, ale já si myslím, že vypadá nádherně.*

„Musím jít.“ Když se jí tentokrát Trinity pokusila zablokovat cestu, Josie ji odstrčila a zamířila ke dveřím. Jen matně vnímala sbor protestů za svými zády. Dveře do ženichova apartmá se otevřely jen vteřinu poté, co se z pokoje vynořila Josie. Vyšel Noah, kterému to ve smokingu tak slušelo, že jí to na okamžik vyrazilo dech.

„Josie.“

Zírali jeden na druhého. Josie si v koutku mysli uvědomila, že nosí smůlu, když ženich vidí nevěstu před obřadem. Ale smůla zača-

la dávno před tímto okamžikem, že ano? Když ta mladá dívka před kostelem zemřela.

Noah přešel pohledem po jejím těle a pak se vrátil zpátky k obličeji. Na vteřinu zůstal stát s otevřenou pusou. Pak ji zavřel a polkl. „Páni,“ řekl chraplavým hlasem, „vypadáš úžasně.“

„Ty taky,“ vydechla.

Na okamžik zvažovala, že se vrátí do apartmá pro nevěstu, pořídí všechny nezbytné fotografie a pak sejde do svatební síně, jako by se venku nic nedělo. Mohla by jít zavěšená do svého biologického otce, který by ji odvedl k tomuto muži. Krásnému, neuvěřitelnému, laskavému, slušnému člověku, kterého milovala celým svým srdcem. Mohli by si říct svoje sliby a tančit až do noci, jejich partnerství posílené tím, co si navzájem slíbili. Nikdo by jí to nevyčítal. Josie vlastně věděla, že každý, kdo přišel na tuto událost, se bude velmi zlobit, pokud to neudělá.

„Misty ti řekla o tom těle.“

Josie přikývla.

„Co říkala? Nechtěli mi říct nic jiného, než že našli tělo.“

„Říkala, že to bylo mladé děvče, Noahu. Našli ji před kostelem.“

V Noahově tváři se odrážel smutek.

„Viděla jsem Hummela, jak jde tím směrem. Nepotřebovali by kolegu z důkazního týmu, pokud by nešlo...“

„Pokud by nešlo o vraždu,“ dokončil.

„Podezřelé úmrtí,“ opravila ho Josie. „Mluvila jsem s Gretchen.“ Řekla mu, co jí Gretchen pověděla o dívčiných řasách.

„Ty ses s ní setkala.“

Josie přikývla. „Ten den, kdy jsme srazili tu laň. Její matka mě vzala k nim domů, když jsi šel pro pomoc. Jmenovala se Holly.“

Zavládlo mezi nimi ticho. Josie se podívala na své bílé šaty bez poskvrnky. Jak by mu to měla říct? Pokud někdo zavraždil dítě v areálu hotelového resortu, kde se chtěli vzít, v jejich svatební den, Josie si nebyla jistá, že to zvládne. Nešlo o jen tak ledajaké dítě, byla to dívka, se kterou se setkala před třemi měsíci. Milé, tiché děvče s plachým úsměvem, ale s určitou divokostí, která byla patrná zejména v tom, jak ochranitelsky dohlížela na svoji mladší sestru. Josiin hrudník svírala hluboká bolest, která se jí rozlila po celém těle.

Spíš cítila, než viděla, že Noah udělal dva dlouhé kroky směrem k ní. Pak natáhl ruku s dlaní otevřenou, jako by ji pobízel. Položila ruku do jeho a podívala se na něj.

„Pojďme,“ řekl.

KAPITOLA 2

Ve vstupní hale čekala Celeste Harperová se svou vysokou štíhlou postavou oblečenou do šatů v královské bordó barvě, které jí splývaly až ke kotníkům. Tmavé kadeře jí kaskádovitě padaly na holá ramena. Vedle ní stál její manžel Adam Long ve svém obvyklém oděvu šéfkuchaře. V obou rukách držel bílou čepici. Zdálo se, že neví, kam s očima. Ačkoli nebyl o mnoho starší než jeho žena, vlasy už měl zářivě bílé a neobtěžoval se s tím, aby si je pravidelně barvil. „Vypadám díky nim víc distingovaně,“ žertoval během jedné z mnoha schůzek, které Josie a Noah měli s ním, Celeste a Tomem, když plánovali svatbu. Celeste byla dědičkou a majitelkou resortu a Adam byl šéfkuchařem. Obvykle se chovali velmi příjemně a nešetřili úsměvy. Když ale Josie a Noah ruku v ruce scházeli po velkém centrálním schodišti, Josie si všimla, že Adam má popelavou pleť. Celeste držela mobilní telefon u ucha a druhou ruku si tiskla na čelo. Přecházela sem a tam poblíž recepce ve vstupní hale a vztekle šeptala do telefonu.

Adam je uviděl jako první a věnoval jim chabý úsměv. Než stačil promluvit, Celeste ukončila hovor, zastrčila mobil do skryté kapsy šatů a zvedla obě ruce, čímž jim naznačila, aby se zastavili. „Prosím. Nevím, co jste slyšeli, ale všechno bude v pořádku. Máme to pod kontrolou.“

Adam se netvářil přesvědčeně. Prsty rýpal do prošívání čepice.

„Dozvěděli jsme se, že v kostele našli tělo dítěte,“ řekla Josie.

Celeste se zamračila a svažila čelo. „Bohužel ano. Ale policie se tím zabývá. Ujišťuji vás, že nemusíte řešit takovou hroznou věc ve svatební den.“

„My jsme od policie,“ poznamenala Josie.

Celeste se usmála. „Já vím, že ano. Chtěla jsem jen říct, že ostatní členové vašeho oddělení tam už jsou. Nemusíte si dělat starosti. Zatímco tady spolu mluvíme, již na tom pracují vaši kolegové.“

„Ano, musíme tam zajít a promluvit si s nimi,“ řekl Noah.

„Nemyslím si...“ zaprotestoval Adam. „Chci říct, že je to váš svatební den. Bylo by hrozné to vidět.“

Když mluvil, Celeste souhlasně přikyvovala. „Je to skutečně tragické. Neměli byste dopustit, aby to zkazilo celou vaši svatbu.“

„Pokud ji našli před kostelem a jedná se o násilný trestný čin, bude náš důkazní tým potřebovat přinejmenším několik hodin, aby zpracoval místo činu. To znamená, že se tam obřad stejně nemůže konat. Prostě se půjdeme projít ke kostelu, abychom si promluvili s kolegy,“ vysvětlila Josie.

Celeste se vytvořily vrásky kolem očí. „Teď? Takhle? Oba jste už oblečení na obřad, který můžeme přesunout. Nemusí být zrovna v kostele. V resortu máme spoustu jiných krásných míst, která vám můžeme nabídnout.“

„Ano,“ přitakal Adam. „Všechno můžeme upravit podle potřeby. Vaši hosté jsou v předsvatebních prostorách. Zdá se, že se báječně baví. Nedoporučoval bych...“

Josie zatahala Noaha za ruku a prošla kolem Adama a Celeste. „Vrátíme se,“ ujistila je.

Venku měl vlahý jarní vzduch příjemných jednadvacet stupňů. Když se vydali po cestě od vchodu do Griffin Hall směrem ke kostelíku, přes pozemek foukal lehký větřík. Josie klapala podpatky po asfaltu a šaty jí šustily. Mlčky šli směrem ke kostelu na Griffinově vyhlídce. Když se blížili, uviděli dva hotelové zaměstnance a Toma Bootha, kteří seděli na kamenné lavičce po jejich pravici. Jeden zaměstnanec měl obličej v dlaních, muž uprostřed tiše plakal a hřbetem ruky si otíral oči a Tom zíral přímo před sebe, pohled prázdný, cigaretu mezi rty. Jeho iPad ležel opuštěný vedle něj. Vpředu, mezi dvěma živými ploty, stál Sawyer Hayes, jeden z pracovníků dentonské záchranné služby. Dnes měl na sobě tmavomodrý oblek. Černé vlasy si sčesal z obličeje, takže vypadal nápadněji a uhlazeněji, než jak ho Josie kdy viděla. Patřil mezi svatební hosty, i když ho Noah neměl rád. Pozvali ho jen proto, že byl Lisettin vnuk. Její jediný žijící pokrevní příbuzný.

Lila Jensenová, žena, která Josii jako nemluvně unesla, měla vztah s Lisettiným synem Elim Matsonem. Rozešli se a něco málo přes rok spolu nebyli. V té době Eli navázal vztah s jinou ženou a ta otěhotněla. Než stačila Elimu říct, že je těhotná, do jeho života se vrátila Lila. Vydávala Josii za jeho dítě a vyhrožovala každému, kdo by se mezi ně chtěl postavit. Sawyerova matka s Elim už nikdy nepromluvila a synovi řekla o jeho skutečném původu až na smrtelné posteli před dvěma lety. Vyhledal Lisette a jejich testy DNA se shodovaly. Vztah mezi ním a Josií byl vždy napjatý, ale snažila se k němu chovat jako k rodině, přinejmenším kvůli Lisette.

Teď na ni upíral modré oči a putoval pohledem nahoru a dolů po jejím těle. „Dáš přednost *tomuhle* před vlastní svatbou?“ řekl a ignoroval přitom Noaha.

„Hej,“ ohradil se Noah. „Dávej si pozor.“

Josie zvedla ruku, aby naznačila, že mají oba mlčet. „Mám informace, které tým potřebuje, Sawyere.“

„Samozřejmě že máš,“ zamumlal.

„A co tady děláš *ty*?“ zeptal se Noah vyzývavým tónem.

Sawyer se na něj vůbec poprvé podíval. „Když jsme se to dozvěděli v Griffin Hall, Tom říkal, že dívka nereaguje. Šel jsem nahoru, abych zjistil, jestli můžu pomoci. Ale když jsem dorazil, bylo jasné, že je mrtvá.“

„Takže už tady nejsi zapotřebí,“ dokončil Noah. Přesunul se blíž k Josii, položil jí ruku na spodní část zad a postrčil ji dopředu kolem Sawyera. „Omluv nás.“

Sawyer se beze slova otočil a zamířil ke Griffin Hall. Kousek od místa, kde původně stál, byl uniformovaný policista z dentonského oddělení s deskami na zápis informací v ruce. Když se k němu přiblížili, vyvalil oči.

„Detektive Quinnová, poručíku Fraleyi, co tady... tohle není... je to místo činu.“

Josie se podívala na jeho jmenovku. „Brennane, jsme si vědomi toho, že se jedná o místo činu. Rádi bychom se tam podívali.“

Policista sjel oba pohledem od hlavy k patě. „Jako... takhle?“

Josie a Noah se na sebe podívali, pak se znovu zasoustředili na Brennana. „Pokud vím, tak detektivové Mettner a Palmerová, náčelník Chitwood a velitel Hummel jsou už na místě činu,“ poznamenal Noah.

„Jo.“

„Jsou hosty na naší svatbě,“ pokračovala Josie. „Nejsou oblečení o moc jinak než my.“

„Zapište nás,“ řekl Noah a ukázal na desky.

Brennan zavrtěl hlavou, ale doplnil jejich jména na seznam a nechal je projít. Josie a Noah šli dál po cestě, až dorazili k dlouhému pásu policejní pásky označující místo činu. Byla přivázaná k různým keřům azalek a dalším rostlinám, které obklopovaly volné prostranství před kostelem. Těsně u pásky stáli Gretchen, Mettner a náčelník Chitwood. Mettner mluvil stroze do telefonu, za páskou se pohyboval Hummel, který si přes oblek natáhl ochrannou kombinézu. Spolu s ním už pracovala jeho kolegyně Jenny Chanová. Nepatřila mezi svatební hosty, takže Josie věděla, že ji Hummel musel zavolat, aby přivezla veškeré zařízení k zajištění místa činu. Chanová fotografovala, zatímco Hummel načrtával místo činu do zápisníku.

Ke vstupním dveřím kostelíku vedly kamenné schody. Na trávě před spodním schodem ležela Holly Mitchellová. Na sobě měla bavlněné fialové pyžamo se žlutými hvězdičkami, jen nohy měla bosé. Byla tam skutečně *položená*, jak ji Gretchen popsala – stejně jako obvykle člověka ukládají do rakve. Nohy měla natažené, paže podél těla a dole složené na hrudi, pod rukama nějaký předmět. Oči zavřené a hnědé vlasy rozložené kolem hlavy. Dlouhé kadeře měla poseté drobnými květy. Josie rozeznala bílé krvavěnky, žluté pryskyřníky, modré fialky a fialové hluchavky – všechno divoké květiny, které se daly najít v tomto ročním období kdekoli v Pensylvánii.

„Někdo její tělo naaranžoval,“ zamumlala.

Chitwood, Gretchen a Mettner, který teď už netelefonoval, se otočili a podívali se na ni.

„Neměla bys tu být,“ Mettner přejel pohledem na Noaha. „A ty taky ne.“

„Vím, kdo je ta dívka,“ vysvětlila Josie.

Chitwood si zkrřížil paže přes hubený hrudník. „Quinnová, k čertu, jak to že tohle děvče znáte?“

Josie jim vyprávěla, jak ji Lorelei před třemi měsíci nabrala u silnice a jak společně odjely k Lorelei domů, kde se seznámila s jejími dcerami a kde si ji později vyzvedl Noah.

„Musíme si hned promluvit s její matkou,“ řekla Gretchen.

„Kdo ji našel?“ zeptal se Noah.

„Člen personálu,“ odpověděl Mettner. „Přišel sem, aby odemkl kostel a ujistil se, že je všechno uklizené a připravené na obřad. Pořádně to s ním otrásl. Jeho výpověď zajistíme později.“

„Byl kostel zamčený?“ pokračoval Noah.

Mettner přikývl. „Ano. Uvnitř nikdo nebyl. Žádné známky vloupání. Ať už ji tady nechal kdokoli, neměl zájem dostat se dovnitř.“

„Ale položil ji tady, aby ji našli,“ dodala Josie. „Policii zavolal stejný člověk, který ji objevil?“

„Ne, policii kontaktovala Celeste,“ odpověděla Gretchen. „Chlápek, který našel tělo, zavolal na recepci. Dva jeho kolegové vyšli ven a ohlásili to Celeste. Ta okamžitě zavolala 911. Dispečink zavolal Mettovi. V podstatě všichni, kteří jsou zapotřebí k zajištění a zpracování místa činu, jsou na vaší svatbě. Takže tady nás máte.“

Za zády se jim ozval zvuk klapajících podpatků po cestě. Všichni se otočili a uviděli, jak se k nim blíží doktorka Anya Feistová,